

Tidsskriftet bliver talerør for hele standen

Sygeplejersker har svært ved at komme til orde i den partipolitiske dagspresse i debat om autorisation og uddannelsesreform.

Tidsskrift for Sygepleje satte sit oplag kraftigt i vejret i 1924, hvor Dansk Sygeplejeraad optog de selv lærte landsygeplejersker som medlemmer. Denne faggruppe havde tidligere været stærkt afhængig af Centralforeningen af Sygeplejevirksoheder i Danmark, der udgav det konkurrerende tidsskrift *Sygeplejen*.

Herefter blev *Tidsskrift for Sygepleje* talerør for den samlede danske sygeplejestand. Ved ansættelsen af en ny sygeplejeuddannet pennefører præciserede bestyrelsen, at "Redaktrisen måtte støtte Sygeplejeraadets Arbejde gennem Redaktionsartikler," ligesom hun måtte være interesseret i socialt arbejde og "undertiden overvære Borgerrepræsentationens og Rigsdagens Forhandlinger." Til læsernes orientering offentliggjordes samtidig denne præcisering af de redaktionelle principper:

"Redaktøren af Ugeskrift for Læger, Overlæge Scheel, citerer den bekendte Patalog Virchow,

der engang har udtalt: "In meiner Zeitschrift kan jeder sich blamieren, wie er will." Dr. Scheel slutter sig dertil, men tilføjer: "Naar vedk. blot ikke blamerer Tidsskriftet," og forbeholder sig derfor en vis, meget begrænset, Censurret. Indeholder Artiklen fejlagtige (og især for de unge Sygeplejersker) vildledende Oplysninger, maa det være Redaktørens Pligt, i en Fodnote f.Eks., at gøre opmærksom derpaa. [1923; 23: 423-4] Denne "Fodnote-Politik," der skulle forebygge fejl og vildledning, blev dog kun benyttet i begrænset omfang i 1920'erne, hvor den organisatoriske kamp for anerkendelse udadtil prægede stofprioriteringen.

De faglige krav mødte stærk politisk modstand fra partiet Venstre, hvis kommunalpolitiske bagland hellere ville bevare den billige menighedspleje i

landdistrikterne. Derfor blev gennemførelsen af autorisation og uddannelsesreform stemt ned flere gange i Folketinget, og i de partipolitisk dominerede dagblade havde sygeplejerskerne svært ved at få deres synspunkter præsenteret for publikum.

I 1920'erne var lægerne nu atter dem, der førte ordet i "Spørgsmaal om Sygepleje" sammen med en enkelt jordemoder, som under overskriften "Fødselsforhold" plæderede for barselspleje som et naturligt led i tidens socialpolitiske reformer. Hun understregede, at hjemmefødsel måtte betragtes som "en sund og naturlig Begivenhed selv i de fattigste Hjem, blot der er rent," men at fødsler uden for hjemmet aldrig helt kunne undgås, selv om det rummede alvorlige farer for familiens trivsel:

"Hustruen – Husmoderen og Moderen kan ikke fjærnes fra Hjemmet, uden at det føles i aller højeste Grad, det er ikke faa Mænd, der deler den Erfaring med mig, og mange Mænd er endog saa svage af Karakter, at Drik og anden Last har været til Huse, mens Hustruen var paa Hospitalet.... Kunde man tænke sig, at alle Fædre til de Børn, der bliver født paa vor Fødselsstiftelse, var tilstede, medens deres Børn kom til Ver-

Hjemmesygeplejerske Margrethe Larsen, Idestrup, Falster, 1924. Formentlig den første danske hjemmesygeplejerske, som fik tjenestebil.

Foto: Dansk Sygeplejehistorisk Museum

